

1970'lı yıllarda sebze ekmek için herkes tohum alır kendisi ekerdi. Kimse bugünkü gibi hazır fidan alıp dikmezdi. O yıllarda şimdiki gibi sulama sistemleri de bu kadar gelişmemişti. Dolayısıyla köylü iki üç günden bir onu tenekeyle sulardı. Sulamaya gidip gelirken birbiriyle karşılaştıklarında ekilen tohumun yeşerip yeşermediğini birbirine sorarlardı. Tohumlar yeşerdiğinde ise birbirine kılavuzları çıkmış” diye cevap verirdi. İşte Hempher (Henpır) ve benzeri yüzlerce misyonerin 180-200 yıl önce İslam dünyasına ettikleri

nifak tohumlarının kılavuzları bugünlerde ortaya çıktı.

Dışarıda kılıçla kalkanla, topla tüfekte, atomla, nüfus planlamasıyla yıkamadıkları Müslümanların içine fitne-fesat ekerek işe başladılar. Misyoner Hempher görüşlerini “itiraflarım” adlı kitabında yapacaklarını şöyle anlatmıştır:

İslam memleketleri son derece rahatımızı bozuyordu. Hepsi de, lehimize olmak üzere, Hasta Adamlar (Osmanlı devleti ile) bir kaç anlaşma yapmıştık. Sömürgeler bakanlığının tecrübeli adamları, bu hastanın bir asırdan az bir zaman zarfında can vereceğini söylüyorlardı. Ayrıca, İran hükümeti ile de, gizlice bir kaç anlaşma yapmış ve bu iki ülkeye, mason yaptığımız, devlet adamlarını yerleştirmiştik. Rüşvet, kötü idare ve din bilgisi noksan idarecilerin, güzel kadınlarla meşgul olup, vazifelerini unutması, bu iki ülkenin belini kırdı. Fakat bütün bunlara rağmen, şu sayacağım sebeplerden dolayı, yaptıklarımızın beklediğimiz neticeyi vermemesinden endişe ediyorduk:

1- Müslümanlar, İslam'a son derece bağlıdır.

2- İslamiyet, bir zamanlar, idare ve hüküm dini idi. Müslümanlar da, azizdi. Bu efendi insanlara, şimdi siz kölesiniz demek zordur. İslam tarihini kötüleyip, Müslümanlara, bir zamanlar elde ettiğiniz izzet ve itibar, bazı şartlar icabıydı. O günler gitti, bir daha geri dönmez, dememiz de mümkün değildir.

3- Osmanlı ve İranlıların, yaptıklarımızın farkına vararak, planlarımızı bozup tesirsiz hâle getirmelerinden çok endişe ediyorduk.

4- İslam âlimlerinden son derece rahatsızdık. Çünkü İstanbul ve El-Ezher âlimleri, Irak âlimleri, Şam âlimleri, emellerimizin önünde aşılmaz engellerdi.

Bu hâl karşısında, birçok toplantılar yaptık. Fakat maalesef, her seferinde önümüzde yolun kapalı olduğunu gördük. Casuslarımızdan gelen raporlar, hep hayal kırıcı, konferansların sonuçları da sıfır idi. Lakin yine de ümitsizliğe kapılmıyorduk. Çünkü biz, derin nefes almayı ve sabretmeyi âdet edinmişizdir.

Bir toplantımıza, Bakanın kendisi, büyük papazlar ve bir kaç da uzman katılmıştı. Yirmi kişiydik. Üç saatten fazla süren bu toplantıda, hiçbir neticeye varılamadı. Fakat bir papaz şu sözleriyle bizi cesaretlendirdi:

“Endişelenmeyin! Çünkü Hıristiyanlık, ancak 300 yıl zulüm çektikten sonra yayıldı. Umulur ki Mesih, gayb âleminde bize nazar edip, 300 yıl sonra da olsa, düşmanlarımız olan Müslümanları merkezlerinden çıkarmayı nasip eder. Biz kuvvetli bir inanç ve uzun bir sabırla silahlanmalıyız! Hükmü elimize geçirebilmek için, bütün vasıtaları elde edip, bütün yolları denemeliyiz. Hıristiyanlığı, Müslümanların arasında yaymaya çalışmalıyız. Asırlar sonra da, neticeye varabilirsek, çok iyidir. Zira babalar çocukları için çalışır!”

Sömürgeler bakanlığında, İngiltere'nin yanı sıra, Fransa ve Rusya'dan da, diplomat ve din adamlarının katıldığı bir konferans yapıldı. Bakan ile aramız iyi olduğu için, ben de katılmıştım. Konferansta, Müslümanları parçalayıp, İspanya gibi, dinlerinden çıkararak Hıristiyanlaştırmanın hesapları yapıldı. Fakat varılan neticeler istenildiği gibi değildi.

Derinlere kök salmış büyük bir ağacı, kurutup, söküp atmak zordur. Fakat biz zorlukları kolaylaştırıp, yenmeliyiz. Hıristiyanlık, yayılmak için gelmiştir. Bunu, Mesih bize vaat etmiştir. Sömürgeler bakanlığımızın ve diğer Hıristiyan hükümetlerin büyük gayret ve çalışmaları neticesinde, Müslümanlar gerilemeye başladı. Hıristiyanlar ise, kuvvetleniyorlar. Uzun asırlar boyunca kaybedilen yerleri alma zamanı geldi. İslamiyet'i imha etmeye, Büyük Britanya devleti öncülük etmektedir.

Hempher Müslümanları parçalamak için hareket etmeliyiz. Bunun için işe önce âlimlerin

nüfuzunu kıracağız. Âlimlerin nüfuzunu kırmak için onları kötüleyen konuşmalar ve kitaplar yazmalıyız.” Diyor.

1710 yılında Sömürgeler bakanı beni, Müslümanları parçalamak için gerekli ve yeterli bilgileri toplamak ve casusluk yapmak üzere, Mısır, Irak, Hicaz ve İstanbul'a gönderdi. Aynı tarihte ve aynı vazife ile bakanlık canlılık ve cesaret dolu dokuz kişiyi daha vazifelendirdi. Bize lazım olabilecek para, bilgi ve haritanın yanında bir de, devlet adamlarının, âlim ve kabile reislerinin isimleri bulunan birer fihrist verildi. Hiç unutamıyorum! Sekreter ile vedalaştığımızda, bize demişti ki:

“Devletimizin geleceği başarınıza bağlıdır. Onun için, var kuvvetinizle çalışmalısınız.”

İslamiyet'in hilafet merkezi olan İstanbul'a doğru, denizden yola çıktım. Asıl vazifemin yanında, bir de ek olarak, orada Türkçeyi çok güzel bir şekilde öğrenmem gerekiyordu. Zaten daha önce Londra'da epey Türkçe ve Arapça ve Farsça öğrenmişim. Fakat bir lisanı öğrenmek başka, o lisanı ülkenin halkı gibi konuşmak başka şeydi. İnsanların benden şüphe etmemeleri için, Türkçeyi bütün incelikleriyle öğrenmem gerekiyordu.

Benden şüphe ederler diye endişem yoktu. Zira Müslümanlar, müsamahakâr, açık kalpli ve iyi niyetlidir. Onlar bizim gibi, şüphe edici değildir. Kaldı ki, Türk hükümeti, o zaman casusları yakalayabilecek örgüte malik de değildi.

Çok yorucu bir yolculuktan sonra İstanbul'a vardım. İsmimin Muhammed olduğunu söyledim ve camiye gitmeye başladım. Müslümanların temiz ve itaatkâr oluşları çok hoşuma gitti. Bir ara kendi kendime: (Bu masum insanlarla neden savaşıyoruz? Mesih efendimiz, bize bunu mu emretti?) dedim. Fakat ben hemen bu şeytani düşünceden dönüp en güzel bir şekilde, vazifemi yerine getirmeye karar verdim.

İstanbul'da Ahmet Efendi isminde yaşlı bir âlim ile tanıştım. Ondaki inceliği, açık kalpliliği, gönül berraklığı ve iyilikseverliği hiçbir papazda görmedim. Bu zat, gece gündüz Peygamberlerine benzemeye çalışırdı. Ona göre, Peygamberleri en kâmil, en üstün insandı. Çok şanslıydım ki, bir kere bile, kim olduğumu, nereli olduğumu sormadı. Bana (Muhammed Efendi) diye hitap ederdi. Sorduğum suallere cevap verir, bana şefkat ve merhamet ile muamele ederdi. Zira beni Türkiye'de çalışmak ve halifenin gölgesinde

yaşamak için İstanbul'a gelmiş bir misafir olarak bilirdi. Zaten, bu bahane ile İstanbul'da kalıyordum.

İstanbul'da kaldığım süre zarfında Türklerin anne-babasını çok sevip onlara düşkün olduğunu görünce ikinci iş olarak aile yapısını bozmaya karar verdim. Ve bu konu üzerinde yoğunlaştım. "Sık sık anne-babaya bu kadar düşkün olmanın ve onların verdiği emirleri sorgulamaktan inanmanın doğru olmadığını söyleyerek nifak tohumları ektim.

Bir başka konu da Türklerin çok çocuk sahibi olmalarını gördüm. Ve bundan rahatsız oldum. Bu durumu ortadan kaldırmak için "BAKABİLECEĞİNİZ KADAR ÇOCUK DOĞRUN" fikrini yaymak oldu. Kadınların çok çocuk doğurmaması için daha sonraki yıllarda Rockefeller ile Rothschild vakıfları Türkiye'deki nüfusun artmaması için Nüfus planlamasında harcanacak ilaç, alet ve edevatı bizdeki zengin işadamlarının vakfı üzerinde finanse ettiler. Doğu ve Güneydoğu bölgelerimiz hariç diğer bölgelerde kısmen başarılı oldular. Ama mevcut iktidar büyük ölçüde bu vakıfların faaliyet alanlarını daraltarak ortadan kaldırdı.

Misyonerlerin Osmanlı topraklarında gördükleri bir başka durum ise âlimlere derin bir saygının varlığıydı. Âlimlerin saygınlığını da ortadan kaldırmak için onların içine girip önce itibarsızlaştırmak onlar hakkında yalan ve yanlış haberler yaymak gerekiyordu. Onun için de "İlahiyat Fakülteleri" kurulması gerekiyordu. Nitekim dedikleri gibi ülkemizde erken zamanlarda İlahiyat fakülteleri kuruldu. Bu fakültelerde ders vermek için doktora, tezi yapmak gerekiyordu. Doktora tezi yapmak için o zaman Türkiye'de Fıkıh, Kelem, Tefsir, Hadis vb kürsüleri yoktu. Bu doktora tezlerinin hazırlanması için yurtdışındaki mevcut kürsülerde tez hazırlamak için bizde yurtdışına öğretim elemanları gitti.

Avrupa'daki kürsülerde tez çalışmasına başlayanların önce akidelerini bozmak için "Kur'an-ı Kerim'in hükümlerinin bugün için geçerli olmadığını; Kur'an-ı Kerim'in hükümlerinin tarihsel ve yerel olduğunu" söyleyerek onları inandırdılar. Oralarda yetişenler bugün ortaya ilahiyatçı olarak çıkıp Kur'an-ı Kerim'in hükümlerinin tarihsel ve yerel olduğunu" söylüyorlar. İşte 189-200 sene önce ekilen nifak tohumlarının kılavuzları böylece ortaya çıkmış oldu. Ve böylece TOPTAN YOZLAŞMA TEMAYÜLÜ ortaya çıktı. SELAM VE DUA İLE.